

STIMFALSKE PTIČURINE

radivoj šajtinac

JEDNA IZDOJENA PTICA

nerazjašnjenom i neprekidnom moriškom vezom
neposredno se celivala u našoj porodici
sentandrejska krpna ptica
kojom se pokrivalo dvorište i potvrđivali
popovski nalazi da su sunčane varnice nevidljive
da su trn u glasu bolesnih koji podrhtava

od Mohača se rasporena ptičurina
vračala kao oblak trine pa nam se
porodični puzavac više nije širio na ugarsku stranu
nego smo, usput, naduvali iznenadne cvetove
neopravdano se zadržali među krajišnike

iz masne kože za novac
oni spremniji od nas (a, opet, i sami naši)
vadili su nekoliko lica
otplaćivali dugove prvog nesrećnika
koji je doneo u kuću živu ribu
u njoj živog leptira
i reče, ovo je, da znate, ponos

mi i dalje mislimo
da se ovo ne može napustiti
ni tuđom glupošću ni sopstvenom pameću
pa ni obratno
naša snaha iz Azije, ona što je vešto jahala
divlje konje i sve nas satrla svilom
noću nam je, kriomice, dok spavamo
jezikom čistila obrve i nevidljive mrve
sejala za one iste krpene ptice
s čijih smo trbuha isecali barjake
za pohod, za pokrov, za mošti
za sve što se, na svu sreću, dalo raspasti

BALADA O SPOROM METKU

raduje li crnu osu ova moja rana na čelu
krvavi krin i topli, bezmirisni udar da li je privlačni
sladu i mladu u neizmenjivi reljef lica
ume li da gleda pohlepni očnim saćem u mene
krčeći talog utisaka, ceo i deo po deo

prilagođavali se kratkoživu insekt mom bolu
u naborima pod kosom
kojim vazdušnim koncem sabira u meni čujne zvuke
ima li rodbinu u cvetu, zna li za zemljinu težu
pucketa malom drobilicom osvaja sigurnim nagonom
ovaj iznenadni ulaz u mene, razmiče krvne pločice
i razgovara neposredno s mojom mukom
kvasi i suši krila

tuguje li nezasića zujalica zarobljena bržom krastom
što mi je mrva tela, što mi je deo lica
šta da misli o prirodi, o slobodi, o gađenju
brka li ranjenike s brdima u travi
krajve požara i spotaknute ptice
vidi li smrt Parisovu dok mokri
na sparene asfaltno kornjače
zaslepljen vlažnim opranim oklopima
i moju mrtvu draganu kako se smradom seli
u nebeske sanitarne niše
kad joj se ljušti koža i vrisne žuti cvet
pritisnut zadnjim pokretom vilice
može li se

molba moje ose uslišiti i produžiti krvarenje
mogu li se nanizati podozrive oči sredinom
možda ne žile, posuti sivom maglom
bukom bezizlaznih znanja
i mirnim danom za bol, za prah i polen
?

HALO, HAJNE

sve su to životinje a ti si dragi s leva
različiti, neustremljeni grejete se
uigranim krvotocima
i ne ne gledate nikud

o, ne mogu vam ništa, ni tebi drugom s leva
golo, plave kože, prilazi mi danonoćno dete
predaje buket od očnjaka i poliva me dlakom
ni činjenica da sam nevidljiv ne znači mi ništa
pobeleženi su mi zglobovi, pršljenovi, šavovi
ja sam prosta materija, sklop i mapa

riju po meni vešti pa i ti drugi s leva
naivno ubeđen da je vremenski razmak
i razmak dva naša tako različita smisla
ne krijem više divlji beleg stvoren od ličnih stvari
iz usta mi se peni, uz utrobe cvili i reži
telo me zamara granicama
i ne mogu da dišem od pokreta koji se ponavljaju

tebe, samo tebe što stojiš drugi s leva
tebe ne mogu da prepoznam
čas si vrana, čas slušalica
nemam snage za nedosegnuti civilizovani pokret
da te iskoristim
i nekom se javim:
halo, Hajne, ovde Ata Trol

ZAKASNELO PISMO FORMALISTIMA

ono namerno uništavanje pesme koja je
u prividnom toku
to je jedina pravovremenost ideje
spasonosna crna crta koja čuti u belini
zvuk u magli, miris na slici
tajni mineral hrabrog besmisla
brave oslobođene uzgrednih vrata
i smrt bez mesa
ugljeno oko mlečnog cveta i krilo bez ptice
pseće crevo na harfi razgažen puž
u koncertnoj dvorani
toalet-papir za planete
sok od zečjeg oka, pustinski akvareli
uskrsnuće trulog konja i rebra puna ptica
rečenica s tri vremena i slovima bodežima
nezaokružena mora i sedla za klavire
rakurs za podmlađivanje zla u vreme obilne
smernosti
troglavi dostavljači mašte, vrlina
veštačkog disanja
oslepljene tkalje i anđeli smradnih kanala
Stiks, Krajsler, Kirka, Koka-kola

nema gde da se uđe ima toliko senki
nema gde da se izade ima toliko svetla
nema ničeg u svemu toliko mi znači ništa
jadni logos
jadno logično podozrenje
ono namerno uništavanje pesme koja je
u prividnom toku
jeste jedina pravovremenost ideje
spasonosna crna crta koja čuti i belini

govor je slučajna zamka
kojoj poznajem roditelje
i bezrazložne su namere
da se merim sa crtom
naši su odnosi otrov reda i znaka

GRADSKO SVITANJE

jutro nad zapremljenim vidikom
pepeljarom umirenom žicom
u rupe se vraćaju prazni sanduci
i disk-džokej
nažalost
nismo ni prašuma ni pristanište
dosađuju se nepokretne slike zablude laki metali
šta radi draga pošta
ima li nade za transfuziju
i da li se mi jasno iscrpljujemo
grafit u prespavanom voću, kazaljke u krem supi
mladost kvarta željna dvosmernih ulica i sumpora
podzemni raskopani trakt
jug izrešetan pokornom signalizacijom
o, poješču psa

pričinjavam se sopstvenim ledima i oči se ljute
pun sam poštovanja prema nepoznatom
što me mudro izbegava
kašljem, dajem snagu dnevnom svetlu
tanke cevi u zidu imaju probu zagrobnog hora
a niz visoki napon odlazi, napušta me
pijana ledena kraljica, žvače moje noćne oči
o, poješču psa

proći će voz ispod mosta i Afrika biti daleko
izmešaće se prekidači i još će se čitati Niče
biće mleka samo kratko i desiće se sve što može
samo u toku dana
piće, skraćeni, simboli
i metrika dragog ohrabrujućeg laveža
bogata intimna pustinja, bolesne osmatračnice
Orvel, Mefisto, povratna karta za Hristove drvodelje
poništeni utisci i zaglavljena duša
i verna stražarka Kunigunda
o, poješču psa

